

Бджола і Мухи

Леонід Глібов

Хтось Мухам набрехав,
Що на чужині краще жити,
Що слід усім туди летіти,
Хто щастя тут не мав.
Наслухались дві Мухи того дива
(Про се найбільше Чміль гудів).
— Тут,— кажуть,— доля нещаслива,
Дурний, хто досі не летів!
Покиньмо, кумо, Україну,-
Нехай їй хрін!
Та помандруймо на чужину,
Аж до веселих тих долин,
Де доля кращая витає
І, може, плаче, нас ждучи...
Зими там, кажуть, не буває,-
Гуляй, безпечно живучи! —
Так одна Муха-цокотуха
Базікала з кумою вдвох,-
Коли поглянуть на горох —
Сидить Бджола та мовчки й слуха.
— Здоровенькі були! —
Обидві Мухи загули.-
От добре, що зустрілись з вами...
А нуте й ви збирайтесь з нами! —
На це Бджола сказала їм:
— Шкода! Я рідну Україну
Не проміняю на чужину,
Нехай се щастя вам самим.-
А Мухи разом задзижчали:
— Ось годі, не кажіть!
Жили ми тут — добра не знали,
Бодай би так не жить!
Не то пани, дурні селяни —
Усяке шкодить нам;
Щодня таке життя погане,-
Колись так буде й вам.
— Ні, я сього не сподіваюсь,-

Сказала їм Бджола,-
Мені шаноба скрізь була,
Бо я без діла не тиняюсь.
А вам —
Однаково, що тут, що там,
Ви ні на кого не жалкуйте;
Обридло тут — туди мандруйте
На втіху павукам.

Я про охочих до мандрівки
Давно сказать хотів:
Хто дома зледащів,
Тому не жаль домівки.
Діди мовляли їм колись:
Ідіте, ринде,
Куди інде,-
Нащо ви нам здались?
Там, може, вас не знатимуть,
То й риндою не зватимуть.
1864-1872.